

De andere kant

Een avontuur tussen lama's, condors, Inca's en indianen aan de andere kant van de evenaar. MOT073 doet een unieke lezersaanbieding. Wie gaat er mee?

Daas van de vliegreis sta ik in de aankomsthal van Lima, Peru, naar de bagageband te staren. Neonlicht kaatst door de ruimte met een kilzilveren schittering. Als mijn rolltas komt aangehobbeld klinkt daarin het gesmoorde alarm van m'n reisweskertje. Ergens, in een andere dimensie van ruimte en tijd ben ik vierentwintig uur geleden opgestaan: om zes uur, nu is het middernacht. Zijn er onderweg zes uur in een zwart gat

verdwenen? Of geeft de tijd me juist een bonus? Hoe dan ook, ik sta op de drempel van een andere wereld, nog even doorvliegen en ik zal neerstrijken in Zuid Peru, het land der vulkanen.

Sidderende aarde

Arequipa, de 'witte stad' aan de voet van de 5825 meter hoge Misty, is gebouwd met blokken 'sillar': witte lava die ooit door de sluimerend

actieve vulkaan is uitgespuwd. Het gesteente is licht en sterk en bestand tegen de circa tien aardbevingen die per etmaal door de aarde sidderen. Daar merk je overigens niets van. Wat ik wel merk als ik door de hellende straten loop, is de ijle lucht: 2400 meter boven zeeniveau is diep ademen noodzakelijk. Acclimatiseren doe ik op de terrasjes rond het Plaza de Armas, het 'mooiste plein van Peru', samen met Edwin van Delden en Lars Caldenhoven. Edwin en Lars zijn van Travel2Explore. Onder de palmen geniet ik van mijn eerste alpacabiefstuk, lekker vlees van het dier dat net als de lama en de vicuña tot de

familie van de kamelen hoort. De vermoedenissen van de tijdreis drijven weg op de panfluitmuziek die door een kwartet indianen de zwoele nacht wordt ingeblazen. Ons kleine ploegje zal niet zoals de lezersreis begeleid worden door een volgauto, dus knopen we de tassen achterop de Honda's, vullen een paar jerrycans met reservebenzine en we zijn weg, meteen de woestijn in. Of-froad slingeren we door een bizar gebied met kale roestbruine zandbergen, diepe kloven en slierten witte vulkaanas. Bergen worden afgegraven voor de koperwinning en gedumpt restgesteente vormt nieuwe bergen. De zon schijnt fel, maar ➤

van de evenaar

Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift.

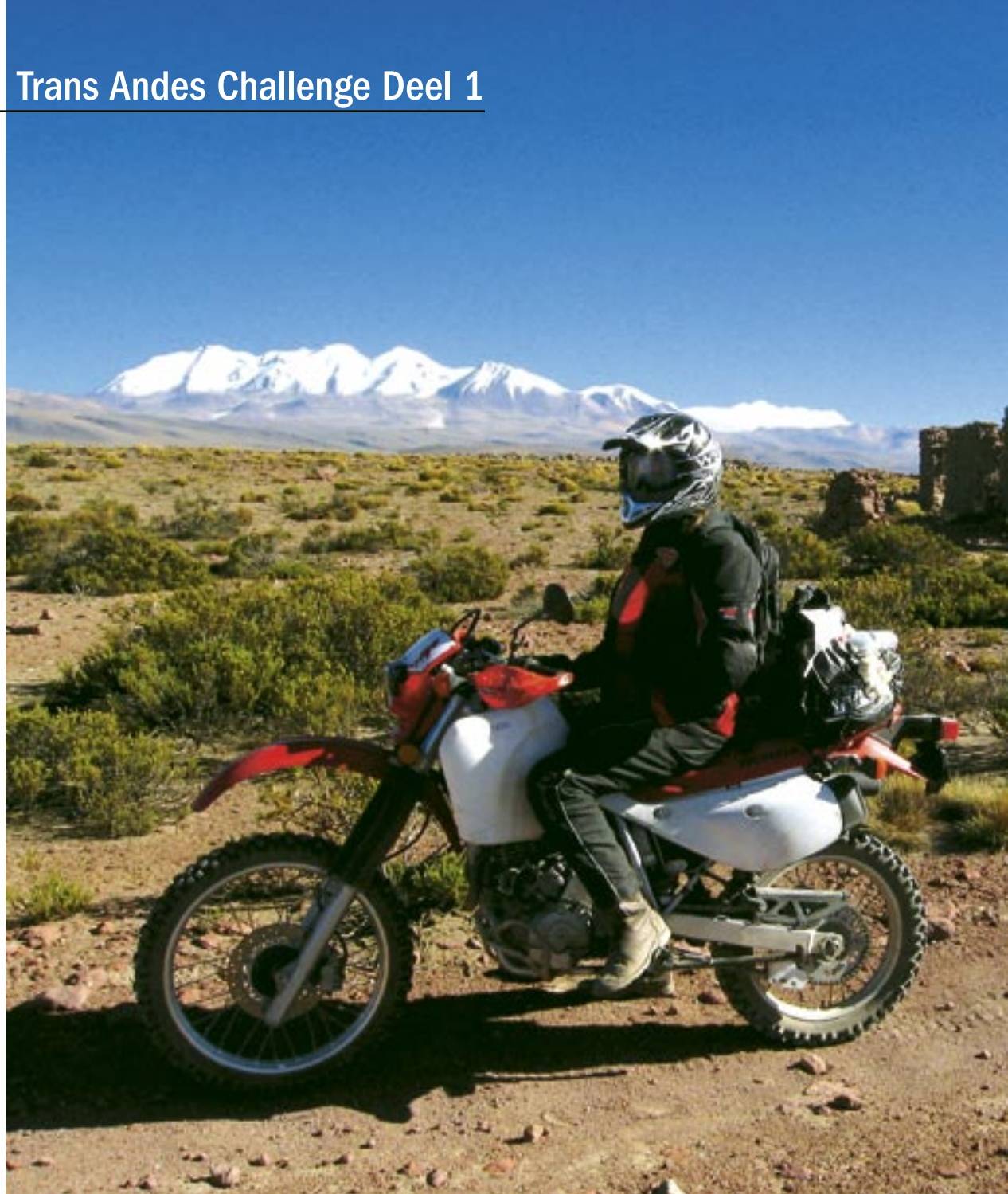
de rijwind is koel: wat een heerlijk klimaat! Zo relatief dicht bij de kust botst de koele lucht van de Stille Oceaan op de hete woestijnlucht waardoor de vulkanen aan de horizon schuilgaan in een heilige waas. De Panamericana heeft perfect asfalt, lekkere bochtige en rechte stukken wisselen elkaar af en plotseling realiseer ik me dat ik de zon in de rug heb terwijl ik naar het zuiden rijd! Ook aan de 'andere kant' van de evenaar gaat de zon op in het oosten, maar vergeleken met 'thuis' verloopt zijn baan aan het firmament in spiegelbeeld. In het uitgestrekte zandlandschap staat ineens een file: politie stopt alle verkeer vanwege een wegblokkade verderop, maar motoren kunnen er wel langs is de boodschap. Geen idee wat ons te wachten staat, maar met verhalen over struikrovers in het achterhoofd rijden we behoedzaam verder. Er was al weinig verkeer, nu is de weg totaal

Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift.

verlaten. Plotseling ligt een bocht bezaaid met rotsblokken. Dat gebeurt nog een paar keer, maar voor de rest blijft het onheilspellend stil. Totdat er een autobus, alle banden lek en met kapotgeslagen ruiten, op zijn buik dwars over de weg is geschoven. Een handjevol passagiers zit in de berm. Al gauw wordt de sfeer grimmiger: uitgebrande auto's, vernielde bussen en vrachtwagens

Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift.

Nederlander in Peru

Travel2Explore, initiatiefnemer van deze Trans Andes trip die jij als lezer straks ook kunt maken. Lars Caldenhoven is naar Peru geëmigreerd, bestiert Peru Motors en zal de komende weken onze gids zijn. Onder het genot van koele Corona's plannen we de route: via de Panamericana Highway zullen we naar Chili rijden, waar we door de Andes naar de Boliviaanse hoogvlakte trekken, om langs de oevers van het Titicacameer terug te keren in Peru. De verhouding on/offroad zal in kilometers ongeveer driekwart/éénkwart zijn, maar in rijtijd fifty-fifty.

Hier komt een fotobijlschrift. Hier komt een fotobijlschrift. Hier komt een fotobijlschrift. Hier kchrift.

met lekke banden staan in een schots en scheve file. Hele families zitten gelaten in de schaarse schaduw, klandizie voor de venters van waterijsjes. We stuiten op een politiepост: wij willen naar Moquegua, maar de brug is geblokkeerd en zal pas rond middernacht worden vrijgegeven. Maar, zo wordt vriendelijk uitgelegd, een eindje terug loopt een

vanaf het dakterras van het hotel zie ik hoe de zon in alle rust van rechts naar links zakt en ondergaat.

Wapenstokken en karabijnen

Bij het ontbijt toont het televisie-nieuws beelden van de strijd van de vorige dag: traangas, brandende puinhopen, oproerpolitie met wapenstokken en karabijnen en veel ver-

Op de horizon ligt een rij vulkanen tegen die achtergrond van sneeuwbedekte toppen staat een kudde lama's met statige lange nekken naar ons te kijken.

zandpad naar de stad. Versperingen, narokende puinhopen en vernielingen zijn de stille getuigen van een oproer. Maar probleemloos rollen we over de kinderkopjes door het centrum. De stad lijkt uitgestorven en doet zijn Indianennaam eer aan: Moquegua betekent 'Stille Plek' en

Hier komt een fotobijlschrift. Hier komt een fotobijlschrift. Hier komt een fotobijlschrift. Hier komt een fotobijlschrift.

hitte boeren, woedend over hoe het rivierwater 'aan hun neus voorbijgaat' en naar de buurprovincie stroomt. Irrigatie is onontbeerlijk voor de landbouw in de woestijn en voor de druiventeelt. Daarvan wordt vooral pisco gestookt: een soort witte brandewijn. Het stroomdal is vruchtbaar groen, de PanAm volgt de rivier met vloeiende bochten, langs diepe kloven die de zandbergen klieven. Op een helling zijn geoglyfen ➤

Reportage \ De Trans Andes Challenge Deel 1

Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift.

te zien, de steentekeningen van de Incas. Hier rijden is puur genieten. We dalen naar de kust en het wordt bloedheet als de weg kaarsrecht door een droge zandbak snijdt: de Atacama, de droogste woestijn ter wereld waar niets is dan zand en steengruis. Via Tacna bereiken we de grens, een echte, met stapels formulieren die gestempeld moeten worden. Veel controles en het controleren van de controleurs. Na de Peruanen doen de Chilenen het aan de overkant van het niemandsland nog eens over. Tweeënehalf uur later rijden we Chili binnen en we overnachten in Arica 'de stad van de eeuwige lente'. De sfeer is veranderd, minder arm en mondainer. En arrogant? Misschien oordeel ik te snel, maar feit is dat de Chilenen in

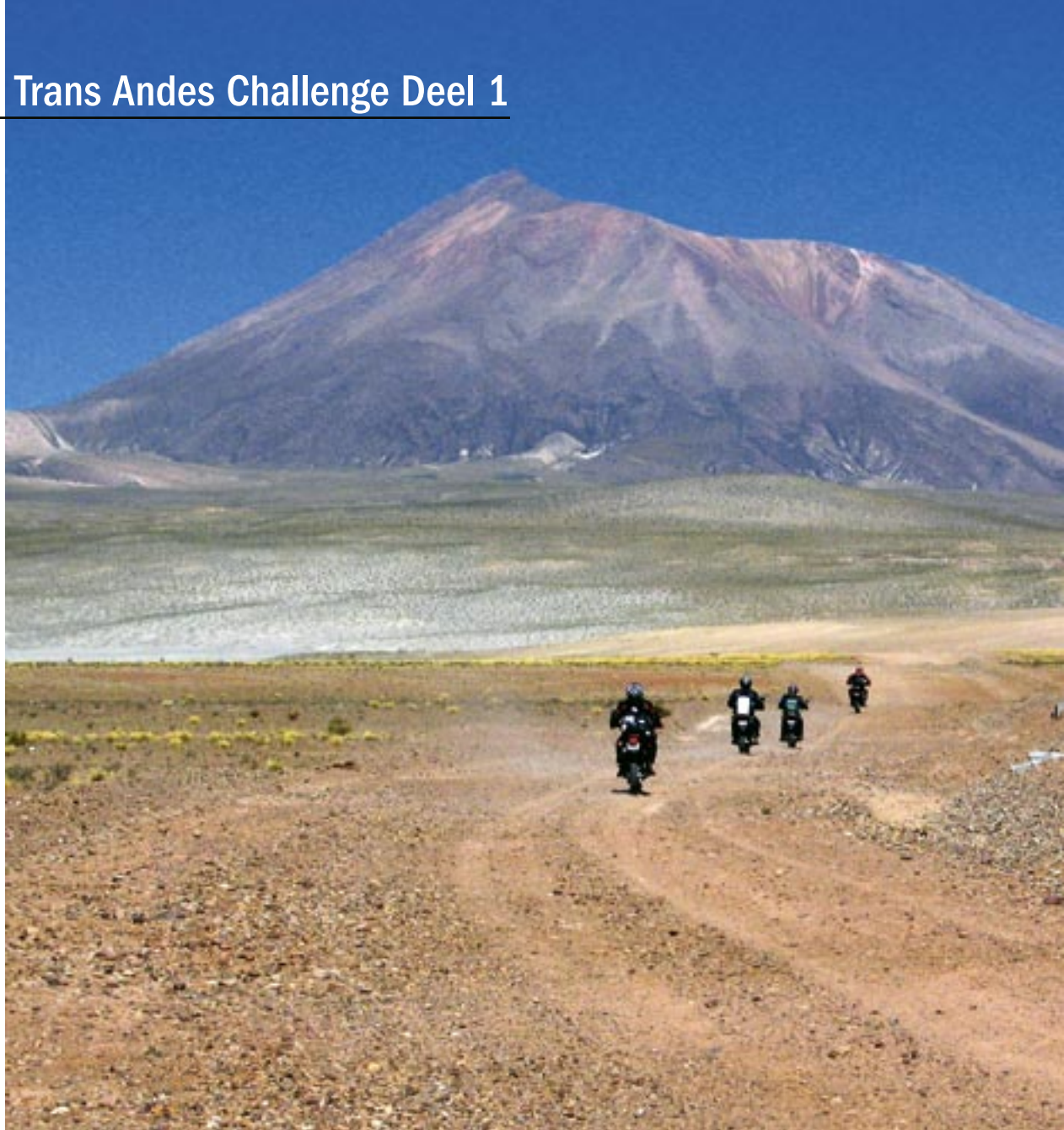

Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift.

onverstaanbaar Chileens doorrabbelen tegen de Ollander die zich in zijn beste Spaans verstaanbaar probeert te maken.

Zo dicht bij de evenaar staat de zon snel hoog aan de hemel en schijnt hij fel. Er is nauwelijks schaduw. De vroege ochtend en avond zijn het mooist om te rijden: de schaduwen zijn dan lang en het licht is nog warm. Daarom vertrekken we bij zonsopgang en voordat de motoren de eerste klappen maken is er geen geluid dan het gekraai van tientallen hanen. Voor ons ligt een fantastische dagtocht naar Iquique aan de kust.

Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift.

Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift.

De ochtendlucht is tintelend fris en stijgend en dalend laveren we door snelle bochten tussen oude zandbergen door. Af en toe duiken we een cañon in waar het zo kort na de regentijd heel groen is. We pauzeren bij een slimme kok die riviergarnalen uit de beek vist en die heerlijk gefrituurd op tafel zet. Het landschap is gigantisch; zo uitgestrekt, zo onvoorstel-

Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift.

baar groot en leeg. Slechts bij een enkele kruising staan wat huizen. De hitte, de cadans van de motor en de desolate uitgestrektheid hebben een bedwelmend effect. Pikzwart asfalt rolt eindeloos recht onder de wielen door en lost op in een zinderende spiegel die we maar niet bereiken. We buigen af naar Iquique, de woestenij lijkt slordig omgewoeld door een reuzenploeg voordat het overgaat in glooiende bruinrode bergen. Langs de weg staan miniatuurkappelletjes en versierde graven, soms echte (volks)kunstwerkjes. Een geweldige afdaling roetjst naar zeeniveau, met uitzicht over de hele stad, de zandstranden en de Stille Oceaan die zich uitstrekt tot aan Indonesië en Australië. Zo op je motortje door die grote wereld crossend kun je je behoorlijk nietig voelen.

één van de vele zwerfhonden een foutje maakt bij het oversteken. 'Jammer dat we hier maar zo kort zijn', mijmer ik, niet wetend dat we hier binnen vierentwintig uur terug zullen zijn. Noodgedwongen, door een bureaucratische pesterij: onwetend van stempels om de volgende provincie in te mogen rijden zullen we uiteindelijk na 360 km. de tassen in hetzelfde hotel weer uitpakken. Maar erg is dat niet. Integendeel, het zou de mooiste rijdag tot dan worden. Die ochtend laveren we weg van de kust door de fraaie gouden zandbergen en steken terug de woestijn in over een kilometerslange rechte weg. Er is geen verkeer, op de tankwagens na die sulfidezuur vervoeren naar de mijn aan het eind van de verharde weg. Daar zal onze offroadtocht naar Bolivia beginnen.

Na een serie ruime bochten verandert het decor. Ineens groeit er gras in het zand en bloeien de lupines. Polletjes worden struikjes. Het eerste groen na dagen alleen maar zand, zandsteen en steenslag. Het wordt fris. Logisch, want hoewel nauwelijks merkbaar, zijn we geklommen. Ik voel het aan mijn trommelvliezen en de éencilinder stampst ook minder enthousiast. Maar als we stoppen om warme kleren aan te trekken is de verbazing groot: de GPS geeft 3500 meter aan! Ongemerkt zijn we na honderd kilometer toeren van zeeniveau naar drieëneenhalve kilometer gestegen! Anderhalf uur rijden en we zijn 800 meter hoger dan Europa's hoogste pas! Onvoorstelbaar. De lucht is helder, de hemel staalblauw. Aan de horizon staat een rij vulkanen en tegen die achtergrond van sneeuwbedekte toppen staat een kudde lama's met statige ➤

Plotseling realiseer ik me dat ik de zon in de rug heb terwijl ik naar het zuiden rijd!

Stad onder de gieren

Iquique is sfeervol met sleetse houten huizen in koloniale stijl, veranda's en kleine tuintjes vol tropische planten. Hier en daar leunt een afgeragde Amerikaanse auto tegen de stoep. Verval dat bijeen gehouden lijkt te worden door een wirwar van bovengrondse elektriciteitsleidingen. De afgebladderde schoonheid voedt de romantiek. De oceaanwind blaast koelte door de stad, het strand en de boulevard met terrasjes verleiden om neer te strijken. In het laatste licht neem ik een verkwikkende duik in de branding, gadeslagen door tientallen roodkopgieren, die vanaf reclameborden azen op het moment dat

Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift.

Hoog en droog

Motorrijden tussen met sneeuw bedekte 7000 mtr. hoge vulkanen. Door de Atacama, de droogste woestijn ter wereld. Over Salar de Uyuni, een zoutvlakte op bijna 4000 meter hoogte en langs de oevers van Titicaca, het hoogste gelegen meer. Reis mee met de Trans Andes Motor Challenge door Peru, Chili en Bolivia en het hooggebergte van Zuid-Amerika. Een avontuur tussen lama's, condors, Inca's en indianen aan de ander kant van de evenaar.

Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift.

lange nekken naar ons te kijken. Fantastisch. Eén vulkaan heeft, hoe klein ook, een rookpluim als een wimpel op zijn top: mijn eerste werkende vulkaan! Wat een landschap, wat een sfeer! De weg slingert langs de oevers van een halfdroog zoutmeer onder een mysterieuze nevel. Zo wil je uren doorrijden! Maar ja, dan stuiten we op die controlepost en worden we teruggestuurd door een stel ongeïnteresseerde niet te vermurwen belangrijkheidslijers. Maar zoals gezegd, erg is dat niet: een mooie nieuwe weg is immers twee keer mooi en nieuw: heen en terug! Tijdens de lange afdaling schakel ik nog eens op en geniet van de bochten en denk aan het strand van Iquique, aan gegrillde vis en koude biertjes. Wat een topdag!

Rijden in een sprookje

Met de stempels op zak naderen we de controlepost maar als de uniformen naar buiten komen, buigen we af het terrein in en verdwijnen in een stofwolk uit het zicht. De piste op de hoogvlakte is deels stenig, deels wasbord met stukken mul zand en vulkanische as. De regentijd is nog maar net voorbij en soms is het pad weggespoeld of doorsneden met lastige geulen. Het is wel even wennen en net als ik denk dat het lekker gaat, kan ik zo'n in de lengte lopende sleuf niet ontwijken en ga hard op m'n plaat. Zonder ernstige gevolgen, en ik ben weer bij de les. Het landschap is een sprookje: wijd verspreid staande vulkanen met een sneeuw-

kap, de aarde lavarood, soms bepoederd met witte vulkaanas en begroeid met supergroene Itchu-struikjes. De hemel is blauwer dan blauw en in de loop van de dag ontstaan er majestueuze stapelwolken. En behalve kuddes alpaca's zie ik nog andere nieuwe diertjes: viscachas, pluizige konijntjes met een lange staart sprinten over de rotsen. Als de avond valt komen we aan in het meest bizarre 'dorp' waar ik ooit geweest ben. Ollague ligt op 3800 meter aan de voet van een vulkaan mét rookpluim, letterlijk aan de grens met Bolivia. Ooit was het een doorvoerstation, nu staan de verroeste treinen als monumentale stilleven voor de bouwvallige pakhuizen. De indianen die er wonen lijken niet veel

Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. fotobij

schrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier fotobij-schrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier

Met blote handen graven we de motoren uit de modder, als eigenwijze wadlopers die persé hun motor mee willen nemen naar het eiland in de verte.

herken ik, ook al staat-ie half op z'n kop en verdrinkt-ie, net als ik, bijna in een megabrede melkweg.

Vastgelopen!

De Chileense douanier die we uit z'n bed kloppen moet een zware avond hebben gehad. Half in de kleren, met dikke ogen nauwelijks naar de gescoorde stempels kijkend, trekt-ie de slagboom omhoog. Chili zijn we snel uit, maar aan de Boliviaanse grens spelen we weer het spel met de formulieren, voordat we tussen de vulkanen door, over pistes en zoutveldjes naar die grootste van alle zoutvlaktes rijden, Salar de Uyuni. Een surrealistisch gebied. Tot aan de horizon sneeuw wit en vlak, watergeulen met ijskristallen als bomijs op een slootje. Het grootste deel van het jaar staat het droog en is de zoutkorst hard genoeg om overheen te rijden. Via het eilandje Isla Pescado willen we oversteken naar Uyuni, maar we stuiten op te diep water. Een poging om daar omheen te rijden wordt een fiasco. Het leek zo mooi toen ik links-rechts naar m'n reisgenoten keek. Nietig op de vlakke, met een lekker gangetje naar de einder knallend, een witte pluim aan het achterwiel. Totdat we alle vijf, op grote afstand van elkaar en kilometers uit de oever vastlopen in zuigende modder. Het begin van een helse beproeving: de klei is zo taaiplakkerig dat de wielen blokkeren in de vastgekoekte blubber onder de spatborden. Met blote handen graven we een motor uit, sleuren die strompelend door de bagger een

meer te doen dan overleven met een dikke pruim cocabladeren achter de wang. We crashen in het enige pension en de avond valt vriezige koud en kraakhelder. In de stille maanloze woestijnnacht maak ik een wandeling. De sterrenhemel van het zuidelijk halfrond is duizelingwekkend schitterend en op één sterrenbeeld na volkomen nieuw: alleen Orion

21 dagen Trans Andes Motor Challenge

Zin in een onvergetelijke uitdaging op de motor? Ga dan mee met Travel 2 Explore op deze unieke reis in Zuid Amerika, gedeeltelijk off the road, door Peru, Chili en Bolivia. Een ding is zeker: motorrijden zal nooit meer hetzelfde zijn!

INCLUSIEF:

Vlucht Amsterdam-Lima-Amsterdam * binnenlandse vlucht Lima-Arequipa-Lima * transfer in minibus vliegveld Lima-hotel-vliegveld Lima * transfer vliegveld Arequipa - hotel La Gruta - vliegveld Arequipa * huur motoren Honda NX400 Falcon en Honda XR650 L * ongelimiteerd aantal kilometers * volgauto * reserveonderdelen * monteur * gids * tol op binnenlandse wegen * entreegelden bezoek Uros- Lake Titicaca * entreegelden Inca ruines Puno * entreegelden Colca Canyon * alle hotelovernachtingen + ontbijt *

EXCLUSIEF:

Luchthavenbelasting en brandstoftoeslag* internationaal rijbewijs (te koop bij de ANWB) * benzine * lunch en avondeten * eventuele reisverzekering/annuleringsverzekering * drank (zowel alcoholisch als non-alcoholisch) *

VERTREKDATA* prijs p.p. **

Mei 2007	euro 3.083,-	Oktober 2007	euro 2.995,-
Juni 2007	euro 3.295,-	November 2007	euro 2.995,-
September 2007	euro 3.083,-		

*Vertrekdagen en dagen onder voorbehoud van wijzigingen in het vluchtschema van de luchtvaartmaatschappij

**Prijzen onder voorbehoud van wijzigingen vliegtarieven, huurtarieven en (lokale) belastingen Toeslag 1-persoonskamer euro 195,-

Op deze reis zijn de normale reisvoorwaarden van toepassing.

AANTAL DEELNEMERS

Minimaal 8, maximaal 10. Bij groepsaanvragen afwijkend aantal deelnemers mogelijk.

Toeslag minimum deelname bij 6 of 7 personen 175,-euro per persoon.

MEER INFORMATIE

Voor meer informatie over de Trans Andes Motor Challenge kun je bellen of mailen met Travel 2 Explore, 06 44254136 of edwin@travel2explore.com.

Meer informatie over deze reisaanbieding vindt je ook op www.travel2explore.com.

paar meter vooruit, totdat-ie weer vastloopt en we opnieuw de modder weg moeten pulken. En dat kilometers lang, als eigenwijze wadlopers die persé hun motor mee willen nemen naar het eiland in de verte. De hitte boven die witte vloer en het gebrek aan zuurstof op bijna 4000 meter maken het zó zwaar. Maar we hebben geen keus. Hulp van buiten is er niet, we moeten door, uur na uur. Het drinkwater raakt snel op, en we hebben niets meer te eten. De zon

begint te dalen, het koelt snel af en dat maakt de klei nog taai. Wat een slijtageslag. Moedeloos en puur op wilskracht ploeteren we de motoren één voor één naar de oever, maar als de zon ondergaat moeten we er één achterlaten. 's Nachts wordt het ijzig koud op de hoogvlakte. We hebben geen tenten, geen slaapzakken. We móeten onderdak vinden. Nergens zijn lichtjes. Het is doodstil. We zijn gestrand. **73**

In *MOTO73* nummer 20 deel 2 met een geschenk uit de hemel, een stad als een film en condors in de (bijna) diepste kloof ter wereld.

Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift. Hier komt een fotobijschrift.